

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
 Cena oglasom: 1 milim. višočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
 Celoletna naročnina L. 15 — Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 2. julija 1925.

št. 27.

ČE SE KOTEL LONCU ROGA.....

Prav zares, vročina kuha,
 da iz zemlje se kadi,
 že pretežka je obleka,
 in pa v senco vse hiti.

Ali vendar — vse kar prav je
 kar je zdaj, je prehudó,
 do pasu ni nič obleke,
 do kolen je prej ni b'ló.

Če pa moški zdaj razpne se
 in pokaže prsa — hej —
 to se žensk škandalizira,
 in ni konca: fuj in fejl!

Pride čas, ko vsem pokaže
 ženska svojo zadnjo plat —
 moški pa naj sramežljivo
 v »koc« zavije še svoj vrat.

Gorica, 2. julija.

Šakramiš, je postalo resno na svetu. Same revolucije. Pa vojaške revolucije. Včasih smo zatrdno mislili, da vojaki, oziroma generali niso za drugega kot za puško in za kanon. Danes pa so se naenkrat pogledali v zrcalo in so videli, da so prav za prav politiki in, da jim je Bog dal s »pulfrom« že vso državno modrost vladanja.

Soldati vladajo na Bolgarskem. Kako, pričajo resno-krvavi dogodki, ki so za vsebino »raubertromanov« kar nalašč. Na Španskem so srečni, da imajo de Rivero, v obliki generala-vladarja, ki mu je po Bismarkovem zgledu več vreden en vojak kot sto vseučiliških profesorjev. Tem ljudem vseučiliški profesorji res niso povšeči, ker jim lahko matematično dokažejo, da so tepci.

O revolucijah v Albaniji niti govoriti ne smemo, jih je preveč. Odkar imajo pa Nemci generala za predsednika države, so tudi Grki poizkusili z reakcionarno revolucijo in se jim je res tudi posrečila. Evropa je res stečna in če Bog da, jo bo s pomočjo kanonarske politike vrag kmalu zopet zanetil in vzel.

O našem tiskovnem zakonu, ki se je izkazal za zelo praktičnega, niti ne govorimo. Vendar pa je videl Čuk na palčici te dni čudo, da je letela lira navzdol in se ni hotela ustaviti. Pri tem se je spomnil na neke plakate, ki smo jih videli ob volitvah po stenah mestnih hiš, in Čuk ni mogel verjeti, da je resnica, da leti lira navzdol. Misli je, da stoji morda na glavi in vidi dvigajočo se liro ravno narobe.

O tem razsodite vi, Čuk ne bo sodil.

Spomnil pa se je pri tem na neko zgodbo iz stare Rusije. Takrat je rubelj padal, finančni minister se je zaman trudil, da bi ga dvignil. Bil pa je tiste dni v Petrogradu velik cirkus, v njem je igral tudi slavni komik s svojo dresirano svinjo. Pri neki predstavi je bil navzoč tudi finančni minister.

Komik je potresel po tleh bankovce različnih držav, med temi tudi rublja. Svinja

je pobrala vse bankovce, le rublja se ni dočaknila niti enega.

Tedaj se je komik obrnil nasproti občinstvu in dejal:

»Kako naj svinja dvigne rubelj, ko ga še finančni minister ne more«. Bil je ogromen krohot, ki ga je slišal tudi Čuk na palčici.

Prepozno.

Gospod Križemgled je bil vabljen na neko zabavo. Gospa je ostala doma. Po postreščku mu pošlje pismo s par besedami: Postrešček se vrne, gospa vpraša: »Kaj je dejal moj mož?« Postrešček: »Reci gospé: pismo prepozno prejel«.

ŽUPAN.

(Spisal: Karlo.)

Bili so čudni časi takrat. Nad prostranim trgom, ki je ležal naslonjen na nepretrgano goro, so se zbirali črni oblaki. Črni oblaki nikdar ne pomenijo ničesar dobrega. Istega mnenja je bil starograški župan, ki je nemirno hodil po sobi gori in dol. Pravzaprav pa so se takrat trgali črni oblaki in je prisijalo žarko olnce skozi temo. Tega pa se je bal starograški župan, kakor se boji nočni tat, kadar zagleda, da se na vzhodu dani. Bili so čudni časi takrat; dekleta so nosila kratka krila in z ozirom na simetrijo kratke lase in menda tudi kratko pamet. Gospodje so obuvali ozke čevlje in spičaste, da so jih bolele noge, in z ozirom na popolnost tudi menda špičasto in ozko pamet. Ljudstvo pa se je množilo tako zelo zato, ker je bilo vsak dan več ministrov in poslancev.

In nekaj zelo imenitnega se

je zgodilo v tistih časih, zgodilo se je namreč to, da je zavladal velespoštovani gospod Ščurkovič trgovec, gostilničar in lastnik bara, ponos in vrhunec vsega častitljivega tržkega občinstva. Njegova veljavnost ga je dvignila na županski stolček. In kakšna osebnost vam je bil gospod Vincencij Ščurkovič, po domače imenovan Cene Sekretarjev ime, ki je bilo zgodovinskega pomena. Saj se še dandanes spominja vsak starograški domoljub njegovega pradedca, ki mu je bilo najljubše opravilo snažiti gnojišča in posebno stranišča. Bog vedi zakaj, jaz ne vem in noben drugi čomoljub. Je pač tičala v tem neka pristna domačnost, nekaj narodnega.

Torej gospod Ščurkovič je umel govoriti — pomislite! — slovnico natančno slovensko z izrazito izgovorjavo — l — na koncu vsake besede, kar si pač nihče v celem trgu ni upal; za silo je pisal, tudi govoril nemško in italijansko. Da se

je dvignil do take stopnje izobraženosti, moramo upoštevati dejstvo, da je bil v Avstriji vnet privrženec državne stranke, sploh je ljubil državne stranke, in kot tak se je moral tudi pobrigati, da je ob gotovih priložnostih zainteresiranim osebam moral govoriti v njih občevalnem jeziku. Poleg tega ga je navdajalo neizrečeno navdušenje do dinastije, da mu je prezvišeni cesar podelil celo železno svečino, kar je moralo v arhiv tako slavne rodbine Ščurkovičev. Poleg tega je še vsak dan govoril nemški z domačim hlapcem, ki je nekdanj delal na Nemškem. Da ga vaslikam tudi iz druge njegove solnčne strani, moram označiti njegovo politično neomadeževanost, ali z drugimi besedami njegovo politično nesebično delovanje za narod. Vodil je svoje ovčice sicer res po vijugastih in krivih političnih potih, a vodil jih je varno in počasi, kot se prevdarnemu možu spodobi. Njegovo politično prepričanje je bilo mnogobarvno in spomina vredna je njegova krilatica: »Pojdi za koristjo kot pes za deklo, ki nese klobase!« In da je tista korist večkrat zlezla gospodu Ščurkoviču v žep, je bila le slučajna stvar, kot se je on izražal.

Bili so takrat tisti časi, ko je na Krasu rastlo kamenje in so cvetele v Vipavski dolini črešnje. A so bili težki ti časi za tako prevdarnega moža. Politična situacija je bila sledeča: Na eni strani ogromna državna stranka, ki je nudila nebrot korosti vseh vrst, na drugi strani pa revna domača stranka, zatirana in pahnjena v stran. Gospod župan je študiral in premišljeval, računil in štel, povpraševal za svet svojo debelo polovico vedoč sam dobro, da z mastjo zaliti možgani pač ne morejo zasledovati njegovih elastičnih... Poleg tega pa ni hotel niti za las odstopiti od svojega načela in svoje krilatice: »Pojdi za...« In kje je bilo več koristi, kje več upanja na boljšo bodočnost kot pod senco ogromne stranke. Gospod župan Vincencij Ščurkovič se je odločil in Bog ga je blagoslovil, ker je človeštvo obogatil za tako modro prislovico, in dan na dan mu je rastlo premoženje in so se mu množile krave in konji, hčere in sinovi in so se mu praznili litri in likerji v sreči in zadovoljstvu kot svetopisemskemu Jobu. Gospod župan pa je imel sinčka, svoje upanje in naja, ki ga je ljubil nad vse. V svoji

slovanski navdušenosti, ki mu je ob nekem preobratu njegovega političnega koleša planila iz srca — nadejajoča se, da ji bo stokrat in stokrat povrnjeno —, ga je krstil za Ljubivoja. In ta Ljubivoj je prišel nekega dne iz šole in dejal očetu. »Ata, gospod učitelj so rekli, da se imenujem Guerrino! Kaj pa je to, ata Guerrino? Kaj pride to od gv'jer, puša?« — »Dragec, gotovo bo prišlo od tega. Ampak, kaj so rekli še gospod učitelj?« — »So rekli da se tako čudno pišem, da ne more povedati!« — In od tedaj je pričel g. Ščurkovič premišljevali, kako bi spremenil svoje ime, ki vendar — kot podpis — roma v Gorico, in morda celo v Rim. Tedaj je g. Ščurkovič pozval modrijana, ki bo znal njegovo ime prikrojiti, da bo časa in kraju primerno. In prišel je modrijan in ves dan mu je stregla gospa županja s svojo dehelostjo; pardon s svojo dobro kuhinjo. In zvečer se je pojavil modrijan v občinski pisarni in pokazal gospodu županu sadove svojega dela. Gospod župan se je od takrat pisal: »Vincencio Scurcovvich, sindaco«. To je bil njegov stalni podpis, ki ga je vedno podpisal različno z najbolj različnimi tistimi črkami, ki so bile sedaj nove. Varčni gospod župan je odšel za svoje ime svojih 50 L. Povedati moramo tudi, da je objavil svojo spremembo imena v časopisih.

Se eno dobro lastnost so imeli gospod župan. To je bila njegova — pedantnost v nekaterih aktualnih stvareh. Držali so se natančno svojih zakonov. Prva njihova energična poteza v javnost je bila, da so v občino in svojo osebno korist, v korist dvojezičnega naroda

prepovedali vse slovenske prireditve, javne in zasebne, vse plesse itd. Prvič, čemu je treba izobraževati narod, ki je že itak preveč izobražen, drugič se delajo nemiri, ker moramo računati z dvojezičnim narodom. Tretjič so slovenska dekleta taka, da nočejo plesati z vojaki, kar je jako slabo znamenje, ker se kaže v njem protidržavno mišljenje. Itd. Veliko je bilo razlogov, on pa je natančen mož, ki upošteva...

Tako je skrbel gospod župan za mir in red v svojem trgu, včasih prijazno, včasih osorno, največkrat pa naravnost surovinsko. Pa kaj hočemo, tudi palica je včasih dobra. In tako se je zgodilo, da je gospod župan izgubil svoj kredit med mirnimi tržani.

Gospod župan pa je imel brata v Ameriki, ki si je on-

stran luže nagrabil obilo premoženja, imel pa je še brata, ki je bil uboren delavec, ki se je komaj preživljal. Gospod župan mu je velikodušno pošiljal redno na vsakega novega leta dan 10 lir v pismu, v znak, da ga ni pozabil, da skrbi zanj v teh težkih časih.

Zgodilo pa se je takrat, ko je že bledela zvezda g. Scurcovvicha na županskem stolčku, da je izdihnil svojo blago dušo neki bogati Ščurkovič in postavil za dediča Ščurkoviče in še posebej mladega Ljubivoja. In zgodilo se je, da so kompetentne oblasti iskale dotičnega Ljubivoja Ščurkoviča in ga niso moгле najti med Ščurkoviči, katerih edini je bil ostal še Ščurkovič, delavec v Trstu s svojo kopico otrok. Ni pa jim prišlo na misel, da izhaja ime Scurcovvich od Ščurkovič in Guerrino od Ljubivo-

ja. In tako je pripadlo vse premoženje bogatega strica v Ameriki ubožnemu Ščurkoviču, ki se ga pač ni branil. Gospod Scurcovvich pa si je grizel nohte in klofotal svojega Guerrina, ko je stvar zvedel, zlasti še, ker so ga občinske volitve tako salamensko preobrile iz županskega stolčka, da je napravil pravcati »salto mortale«.

ZVIT.

Tujec: »Ali mi poveste, kje je pot na kolodvor?«

Domačin: »Tega pa ne smem povedati. Mi smo veseli, če imamo enega tujca v vaši.«

SREČA

Delavec: »Daj, je petindvajset let, odkar delam pri vas.«

Tovarnar: »Vidite, kakšno srečo imate. Ne obstoji vsaka tvrdka tako dolgo.«

NA ULICI.

Gospa Iko: »Ker si tako majhen«, je rekla gospa na ulici majhnemu dečku, ki je skušal potegniti zvonec pri vratih neke hiše. »bom pa jaz mesto tebe potegnila zvonec!«

Deček: »Toda, če pride vrtar, gospa, nikar ne recite, da sem jaz«, odgovori deček in odbeži.

UMEVNO.

Gospod Zajfa: »Ali se vam zdi praktična dolgo trajajoča zaroka?«

Gospod Obrisača: »Seveda, čim dalje je človek zaročen, tem manj časa je poročen.«

MED ZLIKOVCI.

»Ali si slišal, policaji hočejo tudi le osemurno delo.«

»Slišal, pa končno bomo res le mi sami, ki bomo delali, ko bo delo klicalo ne glede na uro.«

VEDNO NOV KLOBUK.

GOSPA. »Vi imate nov klobuk.«

GOSPOD. »Ze tri leta ga imam. Trikrat sem ga dal očistiti, enkrat sem ga zamenjal v gostilni in včeraj zopet v kavarni, pa izgleda kakor bi bil še čisto nov.«

J. Jurkovič — Karlo:

Drugovanje.

3. DEJANJE.

Petričeva soba v Čuličevi hiši.

I. PRIZOR.

Čulič sam.

ČULIČ (*pogleda skozi vrata in ko zapazi, da ni nobenega, vstopi*). Ni gal — (*Sede.*) Svatje so že odšli. Vse je odšlo. Samo »drožje« so ostale. — ta le naš drug. Hčeri je drugoval — a z menoj se je poročil. — To je pravi križ! — Kam je vruga šel? — Rad bi govoril z njim. — To na noben način ne more tako dalje. To stvar bo treba končati. Tale človek je sedel in obsedel, kakor bi bil doma. Ze tri tedne mi sedi na vratu, že tri tedne, a če bo šlo po njegovem, se ga ne bom rešil nikoli. Priklatil se je do dobrega korita, zdaj ga pa hudič ne spravi več proč. Koliko gorja mi je že napravil!

8

Ze celo večnost mi ne da radi njega žena miru. Kje je spet zdaj! O Bog! Kak drug človek bi pobesnel. (*Manda stopi v sobo. Vsa jezna.*)

II. PRIZOR.

Čulič in Manda.

ČULIČ: Kaj je spet?

MANDA: Še enkrat in zadnjič ti rečem: vrži mi tega človeka iz hiše! Glej, da ga jutri ne vidim več tu; drugače odidem jaz.

ČULIČ: A! Seveda! Kar tako se mečejo na cesto ljudje. (*Oponaša ženo.*) Kogarkoli! Magari črnega cigana! Še danes hočem imeti druga. Zdaj ga imaš! Ti si vsega kriva! Ti si ga s svojo trmoglavostjo privedla v hišo, — ti ga spravi ven! Jaz bom ubežal, jaz — ne ti!

MANDA: Jaz sem ti že povedala, kar ti gre. Niti besedice ne rečem več. Punktum!... (*Zaloputne vrata zaseboj in gre.*)

III. PRIZOR.

Čulič sam.

ČULIČ (*gleda za njo*). O, vsa ta burja divja le nad mojo glavo! Ali... naposled ima žena prav. Ne preostaja nič drugega, kakor premišljevali, kako bi sklatili s hruške tega medveda. (*Mišo pomoli glavo skozi vrata.*)

IV. PRIZOR.

Čulič in Mišo.

MIŠO (*tiho*): Gospodar!

ČULIČ: Kaj je?

MIŠO: Odšel je.

ČULIČ: Kaj vruga šepetaš, kakor da smo v cerkvi... A kam je odšel?

MIŠO: Na izprehod. Pravi, da ga boli glava.

ČULIČ: O, boli njega in mene. Me ne še celo radi njega... Če si prost, pojdi k meni. (*Mišo vstopi v sobo.*) Mislim sem že, da bi steboj govoril. (*Sede.*) Mišo, — ti nisi neumen,

ŽENSKI NOHTI.

Mnogih strani ženske se je Čuk na palci že dotaknil — s peresom seveda — in opisal ženske lase, ženske klobuke in tako dalje, le na eno važno stvar je pozabil, namreč na ženske nohte.

Ne protestirajte! Ne trdim, da ženske nohtov ne režejo. Toda tudi vi ne morete trditi, da ženski nohti ne igrajo važne, prevažne vloge v zakonskem življenju in v ljubezni sploh. Vprašajte opraskane može, ki nosijo znamenja na licih, kot bi se stokrat v življenju dvobojevali.

Govoriti nameravam o ženskah, ki negujejo svoje nohte kot kako posebno, eksotično rastlino ali redko žival. Dobé se namreč ljudje, ki v svojo zabavo negujejo kaktus, tisto neumno bodočo meloni podobno rastlino. Ali pa kanarčka, celo vererico. Pa pustimo to. Vsak ima svoje veselje.

Nekatere ženske imajo veselje do svojih nohtov. Ker nimajo niti polja, niti vrta in jim sploh nič več ne poganja, še ljubezen v srcu ne, se spravijo na negovanje nohtov.

In glej, rastejo jim veselo kakor konoplja. Pred seboj imajo celo škatlo priprav, s katerimi oblikujejo to eksotično rastlino. Režejo ga, (le s konca ne, da se v teku časa nohet niti za pol milimetra ne skrajša), pilijo ga, barvajo, krtačijo, brišejo... Vse to traja ob vsaki priliki od zgodnjega jutra do poznega večera. Če pomislimo, da ima ženska deset prstov, in da je na slednjem prstu po en nohet, vidimo, da revice ne zdihujejo zaman, da so preobložene z delom.

Kajti nohet je tako delikaten, da se le prerad pokvari in zamaže, tenkovidno žensko

V nedeljo, dne 5. julija ob 4. uri popoldne uprizoré v Renčah člani Dramatičnega društva v Gorici Bevkovo dramo „SMRTNA POTEZA“ in A. Čehova „Snubač“. Režira in igra g. Ciril Bratuž.

oko pazi na slednjo temno pego, na slednjo nevarnost, ki bi lahko pokvarila njeno krhko rastlinico.

Pazi, kadar sežeš taki ženski v roko. Če si nepreviden, se lahko zgodi, da ji polomiš mnogoleten trud, kakor bi spustil slona v vrtno nasade. Njeno oko te bo nemilo obsodilo —, zjavkala bo, kakor da si ji izruval pol srca.

Pazi še radi nečesa drugega. Zgodi se lahko, da ti ona zasedi svoje nohte v meso ka-

kor ptica ujeda; tedaj sta zastrupljenje in smrt gotova. Najboljše je, da taki ženski ne segaš v roko. Če ji pa sežeš, bodi previden bolj kot bi segel Čuku v kremplje.

PO DOMAČE.

Knez je dobil v svojem gozdu starko, ki je nabirala suhljad.

»Kdo je vam to dovolil?« jo je vprašal.

»Vaša ta stara« je bil domač odgovor.

OČE IN SIN.

SIN pride iz šol domov. OČETU se pozdeva, da nič ne zna. Pa ga vpraša:

»Kako se imenuje krava po latinsko?«

»Kravacius.«

»In hlev?«

»Hlevacius.«

Oče nato: »Lumpacius, pajdacius, vzamacius, vilacius, kidacius, gnojacius.«

POLOVIČEN ČUDEŽ.

Protestantovski misijonar v Vzhodni Afriki se je namenil, da spreobrne Mikido, kanibalskega svečenika. Ali to ni šlo kar tako. Tedaj mu pride nekaj pametnega na misel. Pred leti ga je namreč vpičil v roko škorpion in moral so mu odrezati roko in napravili umetno. To je sklenil, da bo porabil. Ko pride zopet nekoč k njemu Mikida, mu reče: »Glej, sedaj se bo zgodilo pred tvojimi očmi čudež!« Ko to reče, sname svojo umetno roko, jo nekolikokrat vrže v zrak in jo nato zopet vtakne nazaj: »No, Mikida, more kaj takega storiti tvoj bog?« Toda Mikida ne reče drugega kot: »Sedaj pa še drugo!« Bog ve, kaj je odgovoril na to protestant?

DOBER SVET.

Mlad pisatelj. Svetujte mi, kaj naj naredim, da mi ne bodo poslali toliko rokopisov nazaj.

Prijatelj. Manj jih pošiljajte. SPREMEMBA V NAZORIH.

»Kako, da mi danes tako odločno odsvetuješ pred poroko? Še pred kratkim si mi zakonski stan najtopleje priporočal.«

»Da, Toda takrat sem bil še samo štiri tedne poročen.«

NENAVADNO DOLGO.

»Gospa, ne razumem, kako morete biti tako domača z vašo dekle.«

»To ni nič čudnega. Saj je že šest tednov pri nas.«

POMENLJIVO ZNAMENJE.

Zdravnik (ženi): »Vi ste takoj spoznala, da je bil napad, ki ga je imel danes vaš mož, zelo resen v nasprotju s prejšnjimi.«

Žena: Da. Zahteval je vode, kar se ni zgodilo poprej nikoli v celém življenju.

MIŠO: O, tisto pa ne, gospod! To tudi jaz mislim. A to je tudi za vas dobro; kajti gospodar, ki ima neumnega hlapca...

ČULIČ: Bi moral biti še neumnejši od njega.

MIŠO: Tega nisem ravno mislil reči.

ČULIČ: To trdim jaz... A da nadaljujem tam, kjer sem nehal: Ti nisi neumna butica. Zato sem mislil, da bi se pogovorila s teboj, kako bi se rešila tega človeka. Gospodinja ga od jutri nadalje noče več videti v hiši.

MIŠO: Od jutri? To je prekratek rok... Ali čakajte... Pri nas, kjer sem se jaz rodil, postopajo v takih le slučajih takole: Nadležneža, — dovolite, da vam pokažem, (dvigne s stola Čuliča, ki vstane) — nadležneža obrnejo takole (obrne Čuliča) proti oni strani sveta, kjer leže vrata, a potem (izpusti Čuliča in odpre vrata) odprejo vrata, pa (se vrne) ga zgrabijo zadaj za pleča in...

ČULIČ: Dovolj, dovolj. Že znam, To bi bil preki sod.

MIŠO: Po roku: do jutri... To vam torej ne ugaja?

ČULIČ: Ne. (Sede.) Jaz sem mislil, da bi se poslužili zvižace. Kako bi bilo, če bi ga zvalil s seboj v mesto, pa bi ga potem tam... »pozabil«...

MIŠO: O!! Ne bo šel. Ni neumen!

ČULIČ: Dobro. Saj je še več načinov. Če se nam eden ne posreči, bomo poskušali z drugim. Poslušaj, kaj sem se domislil! Izdal mi je, da zna v mestu upnika in da se boji vojaščine. Kako bi bilo, če bi ga začeli s tem plašiti. Jaz bi bil upnik, a ti vojak. Mene ne bi smel videti, a ti bi se preoblekel.

MIŠO: Ne, ne bo šlo. Mene bi gotovo spoznal... Hm! A kaj mislite z duhovi. Če bi nocoj poskušali. Bojazljivec je; stavim, da ga jutri ne bo več tu. Samo ne vem, kdo bi...

ČULIČ: Čakaj! Kaj, pa ko bi kuharica Kristina.

MIŠO: Ne, za boga. To ne gre. Tudi njo bi spoznal. He! Se precej vrti okrog nje. Vi še ne veste, kaj ta človek dela. Vsakih pet minut je v kuhinji, sedaj pride po to, sedaj po ono. Ponuja se ji celo za pomagaca, da ji melje kavo, ji pomaga mešati, ob tej priliki ji pa vedno kaj šepče na uho. A ona — eh kakor ženska glava... To že ne bo šlo.

ČULIČ: Kaj torej misliš?

MIŠO: Lahko poskušamo vse. Vi boste upnik. Tega in podobnega ne razumemo mi, kj nismo nikoli imeli dolžnikov. Pač pa narobe. A za vojaka lahko vzamemo oskrbnika Stanišo. To je kakor našašče za to ustvarjen. Bil je nekoč huzar in tudi vojaški plašč ima in glas kakor grom.

ČULIČ: Samo, če ne bo pijan. Na to moramo paziti... A duh?..

(Dalje.)

Evlmij.

Na občnem zboru.

Človek bi lahko imel važne pomisleke, predno piše o rečeh, ki so se godile med štirimi stenami. Toda če na drugi strani zopet pomislim, da gre za javni blagor, sem takoj boljše volje in pripravljen, vzeti tudi hudo zamero nase. Ljudstvo in narod in celo oni, ki so večkrat ljudstvo in narod, se prav malo zmenijo za skupno delo, tudi če je tako nedolžno, nestrankarsko in lepo kakor pri olepševalnem društvu. Če torej govorim o stvareh, ki so se vršile med štirimi gostilniškimi stenami, storim to zato, da vsem kupaj nekoliko predramim vest.

V našem kraju, v našem lepem in starem trgu smo imeli in ga še imamo olepševalno društvo. Društva pa morajo imeti tudi občne zборе, če ne več, pa vsaj pet ali vsaj vsaj deset let, posebno tedaj, če že dolgo ni bilo nobene druge zabave.

Torej gospod Prosén je začel in govoril, da mu je nekaj poverjenega. Povabljeni so bili vsi, o katerih se sploh dá domnevati, da vedo, kaj je društvo, krog sto oseb obeh spolov in po večini so se na povabilo tudi vsi podpisali. Zbralo se nas je pol ure po začetku sedem, in pozneje so še prišli trije. Na prvi pogled se torej ni prav dalo spoznati, smo li na občnem zboru ali pri seji. Pa to ne dé toliko in gospod Prosén nas je prav lepo zahvalil in pozdravil.

Miren gospod, učitelj namreč, pa je kmalu prekinil govornika, poprosil za besedo in v dvomljivem tonu povpraševal, ali smo sploh sklepčni ali ne. Malo smo se spogledali in kmalu spoznali, da tega nobeden ne vé. Srečno naključje je pa hotelo, da smo imeli med seboj gospoda z glavarstva. Ta se javi in odide v urad pogledat pravila, kajti drugega izvoda pravil ni bilo. Kmalu se gospod vrne s poročilom: »Občni zbor je sklepčen pri vsakem številu zborovalcev.« Že iz tega se razvidi, kako resnično pravi pregovor, da naši predniki tudi niso bili norci, ker so dali postaviti v pravila tako modro določbo.

Potem smo začeli voliti predsednika. Gospod Prosén predlaga visokega dostojanstvenika, uradnika. Ta pa po časi vstane in začne govoriti: »Jaz sem v tem kraju še tujec, tudi sem od danes do jutri!... Mene nikar! Predlagam pa gospoda Proséna!«

G. Prosén hitro vstane in

Roman

„Zaročenca“

je izšel in se dobi v „Narodni Knjigarni“ v Gorici. Cena L. 30., po pošti L. 33., vezan L. 34., po pošti L. 37.50, za Jugoslavijo franco in carine prosto broširan Din. 85., vezan Din. 95.

pravi, da ima preveč skrbi, da bo vse odložil, in predlaga gospoda Grabnerja.

Ta vstane, ugotovi, da je bil že dalje časa predsednik, da si naj še kdo drugi poskusi in da bi predlagal — toda sam ni vedel, koga bi.

Stvar je postajala kritična in zamotana. Dva sva bila odločno premlada, dva druga sta bila s takimi posli že preobloženata.

Tedaj se vendar oglasi prastar mož in meni, naj se dá predlog gospoda uradnika na glasovanje: Prosén boji predsednik, Slednjič smo složno dvignili roke: Grabner boji

predsednik, Prosén pa podpredsednik. Slednji je takoj začel dremati, prvi pa govoriti.

Pri tretji in četrti ročki smo razpravljali o tem, kaj bi moglo olepševalno društvo v bližnji bodočnosti storiti za trg. Dogovorili smo se, da se bodo prihodnje dni tudi zbirali prispevki, kar se je pozneje res zgodilo.

Minila so leta, minila tudi marsikatera lepa pomlad; evetlice in koprive se razevitajo in venejo. Naše olepševalno društvo pa še vedno čvrsto spi. Spavaj, sladko!

Vreden ali ne.

»Čuj, pod hruško si ležal in spal, ko sem prišel, mesto da bi delal; saj nisi vreden, da te solnce obsije.«

»Radi tega sem pa tudi legel v senco, radi ničesar drugega ne.«

NA OBREŽJU.

S teto Ano smo stali na obrežju reke in opazovali tovrstne ladije, ki so se vozile mimo, toda govorili nismo nič. Pa tudi ni imelo pomena, kajti teta Ana je močno gluha. Tedaj — zapiska nenadoma pretresujoča sirena nekega parnika. Teta Ana me smehljivo pogleda in mi reče:

»To je prvi škripanček, ki sem ga čula to pomlad.«

NA VASI.

Novi vaški policist je spremljal na bližnje sodišče nekega ujetnika. Šla sta po cesti, kar potegne močan veter in odnese ujetniku klobuk z glave.

»Moj klobuk!« je zavpil »pustite me, da tečem za njim, gospod vahtmajster!«

»O, seveda, ti si pa ptič, tja bi tekkel, nazaj pa bi te več ne bilo! Nič! Tu lepo ostaneš, bom pa jaz med tem časom stekel za njim.«

KRILO, KI SE JI PODA.

Gospa pospravlja in pregleduje svoje obleke in reče svoji sobarici: »Náte, to obleko darujem Vam, Marija!« »Hvala lepa, gospa, to je prekrasno, ker ta obleka se meni krasno poda in baš v tem krilu najbolj dopadam svojemu zaročencu!«

PRAKTIČNA BERAČICA.

K nekemu gospodu je pristopila beračica z otrokom v naročju: »Dragi gospod, dajte; prosim, kako malenkost ubogi vdovi in otroku, ki nima očeta!«

Gospod dvigne prtiček, ki je pokrival otroka in ves začuden vsklikne: »Fuj! ali vas ni sram! To je vendar punca iz cunj!« — Beračica: »Kaj mislite, da bom pravo nosila s seboj v tem mrazu?«

PO POROKI.

Mož: Po kosilu sem bil navajen popiti četrto vina, nato...

Žena: Ah, kaj! To mi lahko enkrat pozneje poveš, kaj si bil vsega poprej navajen.

HIŠNI ZMAJ.

»Zakaj si danes tako potrt?«

»Pomisli, nekaj moški v naši hiši je iznašel nov stroj in moja žena mi je danes naložila, da moram tudi kaj iznajti.«

PRAVILNO.

Gospod in gospa Slivar sta se zopet prepirala. Ves jezen sede gospod Slivar k pisalni mizi in pravi:

»Od danes nadalje bom zapisal vsak slučaj najinega prepira.«

»Ne«, pravi gospa ostro, »zapiši raje, kdaj se nisva kregala, boš izhajal s papirjem dalje časa.«

Evlmij.

Troje tožb.

Oprostite, zelo lepo prosim, včasih me primejo muhe! Umetnost ljubim in čišlam, sem torej njen ljubitelj in kadar morem, tudi njen kupovalec. Da bi jo užival, za to pa nisem sposoben. To je gorostasna škoda, kajti zdi se mi, da se je začelo v naši umetnosti svetlikati in da se bližamo zlatemu veku slovenskih muz, če ne prej, pa vsaj ob stoletnici Presernove »Nove pisarije«.

V povestih, pesmih in povsod so se udomačili že prav krepki izrazi. Sicer jo je že rajni Jurčič dostikrat prav po rovtarsko izrazil in Levstik je poklical marsikatero stvar po imenu, ki ni za salon. Toda proti modernim še to nič ni.

Tu je hribolazec, ki mimo hleva grede sliši, kako se je volu izpahnilo. Tam je mož, ki je glasan na dve strani, in se s tem še hvali...

Posebno pa me je navdušilo, ko berem lansko jesen podlistek v najnaprednejšem dnevniku, katerega bere le naša najvišja inteligenca. V tistem podlistku se govori o morskem letovišču. Tamkaj je pisatelj videl otroka, ki je hodil po vseh štirih. In pisatelj, čast mu in slava, je videl in ni zatajil, ampak je zapisal, da je imel otrok pri kobačanju zadnjico višje ko glavo. Bolj poznajo sezona je res že bila takrat!...

No in pri tem otroku mi je prišlo na misel, da bi o otrocih mogel kaj podobnega napisati tudi jaz. Le da svojih opazovanj ne pošljem najkulturnejšemu listu, ampak poblehnemu »Čuku«. Hodim namreč včasih v šolo in sem po tem takem tako rekoč šolnik. Naša šola ima pet razredov in v začetku šolskega leta cela dva meseca v vseh peterih razredih ni več ko po šestnajst otrok. Tako imamo čisto pravih počitnic štiri mesece. Potem še četrtki, prazniki, državni dnevi, semester, konference, bolezni, predstave, da se le z veliko težavo najde dan, ko je pouk, in da se že otrokom samim taka šola čudna zdi. Pa vse to ne spada k tukajšnji stvari.

Torej o otrocih znam umetniško, moderno in okusno zgodnico ali prav za prav tri zgodnice.

Namreč, da začnem. Dopuščati šolarjem, da tožijo drugega, ni dobro, ker se s tem vadijo nevoščljivosti, laži, sovrašstva, hinavščine, predrznega jezikanja. Zgodí se pa vendar, da vzgojitelj sliši tožbe, katerih ne more prehiteti,

Pozor naročniki!

Z danajšnjo številko pričenja „Čuk“ drugo polletje. Oni naročniki, katerim je potekla naročnina so naprošeni, da isto nemudoma obnovijo, sicer prihodnje številke ne dobé. Pa tudi nove naročnike si želi „Čuk na pal'ci“. Saj **Lir 7.50**, za polovico leta zmore vsakdo. Za ta znesek, si zagotovi tedensko Čuka v hišo, ki razveseli in pozabava njega samega in celo družino.

Jugosloveni pošljejo za polovico leta **Din. 28.-**, naši bratje v Fran.iji **10. frankov**, ameriški bogati strici pa samo **polovico dolarja**.

Čuk naj zabava vse Slovence, kjerkoli prebivajo, ne oziraje se na državne meje.

UPRAVA «ČUKA».

nití jih obsojati. Tri take tožbe so bile te, o katerih se bo tukaj čitalo in slišalo.

Urbaš Fridolin jeclja in je zamišljen človek. Kadar bi moral govoriti, mu čelo vzvalovi kakor laneng polje, toda iz ust zastonj pričakujemo modrosti. Oni dan ga je pa Mrežejeva hanička zatožila (godi se v drugem razredu): »Urbaš je pa rekel: arduh!« Predno je povedala zadnjo besedo, je pripravila usta, malo pomizajala in težko pogoltnila. Videlo se ji je, da ni tožila morda iz osebne mržnje do zločinca, temveč iz golega in čistega studa nad grdo besedo. — Prva tožba.

Druga. Travnarjev Janez sedi že dolgo v prvem razredu in je deček, ki se nikdar ne prehití. Debelo glavo ima, da že ni več lepo, in izpod čela gleda, da je grdo. Zatožen je bil — toda prosim, gospodične, če slučajno katera to bere — prosim, da si za vsak slučaj pripravijo robec ali kaj takega, stvar je namreč grda in malo težko mi je, dasi moderno, in tega ne povem toliko odraslim v gnus ko mladim v strah; torej grdo je in zdaj bom zapisal. Janez je bil zatožen, da je smrkelj lizal.

Tretjič. Imamo bratca in sestrico v šoli, Pepeta in Pepico Brežnik. Pepe je deček, ki naj-

brž ne bo smodnika iznašel, razven pri tepežu in pri zmerjanju morda, ker v teh dveh rečeh je priznано nagel in spreten. V šoli, če je vprašan, pové prej deset drugih besed, predno pride na kaj pametnega. Pepica je nekoliko boljša; če jo vznemirjamo, sicer grdo pogleda, potem pa vendar vstane in za silo in polagoma se kaj spravi na dan. Torej Tomič Marija se je oglasila k besedi ter rekla: »Faniška je pa Pepeta in Pepco zmerjala, da sta ženin in nevesta!« —

Skupno torej troje tožb, ki zaslužijo, da se jih polasti umetniška glava in umetniško pero.

Samo to prosim, naj se nihče ne pohujša nad menoj in nad temi otroci! Mi smo le neokusni, še neotesani, in k pameti bomo prišli, ko bomo imeli po 45 let, če jih včakamo. Koliko ogabnosti, nesramnosti, neokusnosti ste že drugod posrkali mirne duše! Kar se nas tiče, otroci in jaz se ne ločimo, če tudi ostanemu nemoderni vsi skupaj!

Pisma.

IZ BOLONIJE.

Smo fantje korenjaki, nam pašta ne diši, še bolj bi b'li veljaki. ko vojaki ne bi b'li. Po vežbališču lažimo, pa kaj nam to stori, saj vsoga se privadimo, ker stan naš to veli! Dekleta nas res gledajo, pa to nas ne skrbi, ker raj' preišljujemo, kje je slovenska kri.

Pozdrave pošiljamo slov. fantje vojaki, ki služimo v Boloniji. Vsem staršem, bratom in sestram, in našim nepozabnim dekletam. — Franc Dvogan, iz Stare sušice; Milavec Fr., iz Postojne; Ambrož Franc, iz Slavine; Jankovič Jožef, iz Misleč; Kolenc Anton, iz Belskega; Bak Jožef, iz Vavtovi; Geč Jožef, iz Ponikve; Filipčič Roman, iz Filipčjega Brda; Španger Ivan, iz Proseka.

POZDRAVI VOJAKOV.

Mnogo pozdravov pošiljamo vsega fantom in dekletom slovenski fantje pri težkem poljskem topništvu v Modeni. — Škerl Franc, Zavrhek pri Divači; Mohorčič Jožef, Naklo pri Divači; Gombač Franc, Naklo pri Divači; Maver Anton, Lokev pri Divači; Morcola Anton, Modrijančič Andrej iz Breginja; Hladnik Ivan, Čuk Franc iz Idrije; Morhovčič Ivan, Glože pri Senožeah; Leban Andrej iz Stanovišča; Humar Ivan iz Šempasa pri Gorici; Haina Franc, Zalog pri Postojni; Volk Franc, Ostrožno Brdo; Kuček Karlo, Novašica; Inamo Jožef iz Ajdovščine; Vidrih Ivan, Goče pri Vipavi; Geč Andrej, Vreme; Mahnič — Koriž, Gorenje pri Divači.

IZ MILANA.

Predragi preljubljeni bratje in v Čuku predrage sestre, mi fantje slovenski iz Milana pozdrave pošiljamo te: Do devete so vaje, to nekaj res znači, in druge reči, kar vojaka vse tlačí. Na to le sloveča - se ve - pašta šuta, ki mu za kosilo je v skledo našuta. Ko ura pa poldne odbije

procesila se iz vojašnic ven vije, na »piazza di armi« ves poten hiti, da lepega kaj do noči se nanci. Tam krog le postopa, včasih koraka, tam »dietro front« dela četica vsaka. Da morda vojak pri tem ne zaspi, zato pa že vodja vestno skrbi. Pol pete je ura, vojak je doma, zdaj juho pojé in mal košček mesa. Ob petih pa — če to še ne veš, povem ti na uho — na ulico smeš. Pač v Milanu čuda se grozne vršijo, vozovom se štiri kolesa vrtijo, kolovrate č'lo nekateri tu jahajo, a drugi po v čevljih kar bosí jo mahajo.

Dekleta z obleko zelo so štedljiva, res blagor šivilji, ktera jim šiva je krilo res kratko še ped nad koleno, pod vratom je tudi za ped in še eno. Če nočeš verjeti vseh teh reči, prišli v Milano prav naglo še ti! Pošiljamo zdajci Slovincem pozdrave,

znancem predragim iz tuje dašjave. Lah Izidor in Gomezelj Maks, oba iz Dutoveli, na Krasu; Šonc Viktor, iz Tomaja; Humar Angel, Podmelec; Čeč Alojzij, Postojna; Pahor Alojzij, Seho pri Brestovici; Leban Josip, Dolje pri Tolminu; Božič Viktor, Ocizla; Zader Ivan iz Jurišič, Ludovik Franc iz Bače.

PROŠNJA VEHARŠKIH DEKLET!

Veharške dekleta (ozir. otroci) ponižno prosimo Njegovo prevzvišenost, glavarja čez vse voine trumte Medvejskih fantov in deklet, ki spadamo pod njegov milostljivi klobuk, da bi zakon, sklenjen pod Jernačevo Tepko, glede deklet znižali od 20 na 17 let.

Tukaj nas je namreč še 7, ki nismo stare še po 20 let, toda bi že zelo radi malo poplesale, in kakšen možkl klobuk se nam že tudi precej dopade, a ste nas žalibog spoznali za premlade. Potem prosimo, da bi smele, o priliki, ko bodo peljali zvonove, vsaj 1 venec privezati na maje. Enega si pa drznemo Vam pokloniti v znamenje največje pokorščine in Vas imenujemo za častnega predsednika Veharške republike. S ponižno prošnjo se obračamo tudi do adjutanta »Predjužnika«, da bi nam stal v skušnjavah in nadlogah na strani in nas varoval pred zapeljivim in goljufivim svetom, v zahvalo mu damo vsaka en poljub na vrh glave.

Za vse prosimo pismen odgovor in štampiljo z zajeto taco, če je mogoče do Urhove nedelje, t. j. do 5. julija 1925, da bi smele v Zavratac.

Še enkrat ponižno prosimo in se klanjamo od novega dimnika vrh bajte, do krasnega Vašega noska!

Na Veharšeh, dne 29. junija 1925.

Predsednica:

Špehmavharca

Iz Rima.

Še enkrat fantje mladi iz Rima pišemo, kako tu od učenja, si znojno čelo brišemo. Res sem kaj smo dospeli, da v šolo bi hodili, pogumni in veseli, ter se kaj naučili; a zopet brez krémarja smo delali račun. Namesto učenja, znanja, »Servizio« imamo tu, po hodnikih in vežah in tudi po kletih, smo od jutra do večera, kot bili bi v smeteh. Po celem mestu svetem v službo moramo, v fraktu tem presnetem po del polegamo. Menajo tud za nami pripeljejo vsak dan, če gorka je al' mrzla, vživa jo kristjan. A upamo, da kmalu nam junij minul bo,

za njih je tudi julij kl nas bo vzel slovo. Takrat učenje bo končalo, na »esame« bomo šli, in da »vse gladko« znamo, priznali bomo vsi. Potem pa zopet v kraje upamo, domače priiti, in od vojaške vaje za vedno zapustiti. Zdaj pesem to skenčamo, in pošljemo jo v »Čuka«, pa dobro se imamo, pove, ko k vam pokuka. Kamor Čuk bo prišel in utaknil svoj bo kljun, pozdrave vsem izrazil bo on na naš račun. Vsem slovenskim fantom, kakor tud' dekličem, brez izjeme tetam in vsem našim stricem. Če komu ni po volji, kar tu pisali smo, za enkrat naj se zadovolji, pa drugič boljše bo.

Iskreno pozdravljamo stariše in znanke, brate, sestre, deklet pa ne. Vabimo vas vse na božjo pot v Rim, ter vam ključemo: Pridite, pridite vsi, ki ste trudni in obtežni, lačni in žejni, ker v Rimu vas bodo, (za denar seveda) poživili in pokrepčali ter olajšali težo vašega mošnjčka. — Alojz Vardiš, St. Vid pri Vipavi; Albin Fabjan, Kobilji pri Stanjelu; Roth Severtin, Žaga pri Kobaridu; Jamšek Stanislav, Stanjel na Krasu; Roth Leopold, Srpenica pri Kobaridu; Braz Jožef, iz Žage pri Kobaridu; vsi zbrani v Kr. dr. policijski šoli v Rimu.

Pravijo.

Pravijo v Rojanu, da je že res, da se na »scali santi« drsa; radi tega pa ni še rečeno, da tisti klesar ni umrl. Govori se tudi, da ni prav »žehtati« rudoč »kravato«, ker spremeni namreč v »žeht« barvo. Čudno se zdi to tudi »Škuretu«, da se spravlja različne stvari v en koš. To pomeni, da so gotovi možgani v »forajtu«. — »Forajt!«

Pravijo v Rojanu, da korajža je le korajža, ko psa ni zraven in ni se bati, da reagira in ugizne. Prosteje se lahko diha... in »žehta«.

Pravijo vedno v Rojanu, da če je Allah velik in Mohamed njegov prerok, to je sveta turška resnica. Še bolj sveta in resnična je ta: Da, če se po »scali santi« drsa, so si razbijali glave bolj nekompetentni faktorji, kot kompetentni. — Dokaz — v rokahi!

Pravijo v Sozah pri Il. Bistrici, da visijo sožka dekleta na orehu v Bistrici. Istotam pravijo, da dekleta pridno iščejo Čuka, ki jih kluva. Čukec se pa za Sovo skriva. Zato šveticem dekletom, naj naprej njo poiščejo.

Pravijo, da je pod Sozami pri Bistrici neko priklonjeno dekle, kar je pa ne ovira, da se popeljuje s fanti. Včasih ima kar pet trabantov okoli sebe.

Pravijo v Dolgem bregu, da si mislijo punce izvoliti tajnega policista, da bo preiskaval, kie tiči Čukovič. A ljudje, ki to govorico čujejo, si mislijo, da s tem ne bo nič, ker so še prešibke, da bi si oblekle blače.

Pravijo istotam, da se dekleta bojiijo zdati na poletje, da bodo plih vlekli, ker so šli njih fantje muzikantje v Milan.

Pravijo Dolenji Cerovci, da so naredili prošnjo na Čuka, da bi posredoval pri županstvu, da bi se ustanovila ena gostilna pod cerkvijo, da bi se lažje sestajali pri briškoll.

Pravijo v Gradiškuti, da odkar so šli fantje-muzikantje iz Dolenjega konca prek, da so jim vse poti zarastle z robido in s koprivami.

Pravijo na Dolgembregu, da so neke punce sklenile pri sebi, da bodo šle v Kresovnik iskati Čukovih gnezd in čuj, ko dospeto tja, res naltijo na neko gnezdo.

Pravijo, da ima Čadrska zadruga klepetulj štrajk radi golih resnic; stavka traja dalje, cene kvantam so poskočile, zato naj se varuje Čuk na palci.

Pravijo, da nekateri Čadrski pobí komaj čakajo sobote, da zopet vidijo svoje čede, brez katerih jim je strašno dolgčas; tudi Pepa žaluje.

Pravijo, da so se vsi Čadrski publ odpovedali Čuku na palci; samo dva ne. Pa še boljše bi bilo, ko bi se odpovedale klepetulje kvantam. Bi s tem mnogo dela prikrajšale Čuku na palci.

Pravijo svilenokrilke na Volarjih, da volarski fantje niso dosti parfimirani za nje.

Pravijo istotam, da so šle svilenokrilke na sv. Telo na Kamno fantov iskati, iskale sta jih do 23. ure, a brez uspeha sta se vrnili z dolgim nosom domov.

Pravijo, da je rekel Martinek Zašvrčanom, da se bodo prej poka... kot pa mlaje postavili. Krasni in pridni Martinek, pridi »kake« štiri, mlaji že stojijo.

Pravijo, da je rekel Matijček, da je dal največ za mlaje na Medvedjembrdu, ker je dal svoj dolgi mosek in še dališi jeziček, ki duhata in sekata na vse štiri strani!

Pravijo, da se je pri zadnji mariborski razpravi, katera se je vršila proti Zlahtiču in Čiču radi umora Miklove družine v Studencih pri Mariboru, vse drenjalo tako, da so šipe razbili in da je nekdo ukradel neki gospe nie klobuk raz glave, da pa ona tega ni opazila, ker je bila v za njo tako zanimivo razpravo preveč zamisljena.

Pravijo, da v Mariboru črkostavci hočejo stavkati, ker se približuje poletje in ker jim postaja vroče.

Pravijo, da neka kavarna v Mariboru postaja od dne do dne lepša, da pa tudi gostje izostajajo od dne do dne, ker to olepševanje kavarne čutilo že v svojih žepih, kateri postajajo od dne do dne bolj prazni.

Pravijo, da je v Cirkusu v Ljubljani neki slon požrl nekemu fantu, ka-

teri ga je občudoval, njegov s cvetljami okrašen klobuk in da je potem segel z rilcem tudi po fantovi glavi, da je pa ni mogel odtrgati, ker je bila pretrdo priraščena.

Pravijo, da so pri zadnji porotni razpravi v Mariboru sklenili, da bo Zlahtič prvi in Čič drugi obešen zato da ne bi Zlahtič med obešenjem Čiča ne nagovoril še koga k umoru.

Pravijo, da v Mariboru padajo cene mesa in drugim živilom od dne do dne, da pa cene po gostilnah rastejo od dne do dne.

Pretnarjev Francosko-slovenski slovar se dobi v „Narodni Knjigarni“ v Gorici

POLICIJSKA URA V MARIBORU.

Jože: Janez! Povej mi, kaj je to policijska ura?

Janez: To se pravi, da po gostilnah smejo imeti odprto do polnoči, po kavarnah pa do 1 ure po polnoči.

Jože: Saj ni res.

Janez: Seveda je res. Ali nisi čital v časopisih, ki so to razglasili?

Jože: Čital sem že — pa res ni, kajti časopisi lažejo, in če ti sam trdiš, lažeš tudi ti.

Janez: Prosim te, jaz ne lažem, kajti to je zakon in tega se mora držati vsak gostilničar in vsak kavarar.

Jože: To ni res, kar ti trdiš in to ti hočem takoj dokazati. — Glej, jaz sem bil v Veliki kavarni do treh po polnoči, drugi krat sem bil v kavarni »Evropa« tudi do treh in tretjkrat sem bil v kavarni »Promenade« tudi do treh, pa nikjer me niso vrgli ven.

Janez: To ni res, to ne more biti, kajti zakon je za vse enak.

France: Kar Jože pravi, je že res, kajti tudi jaz sem bil v teh kavarnah do treh po noči. Stvar je pa ta, da so ti trije kavarnarji vpisani v »Zlato knjigo« — vsi drugi pa v »Črno knjigo«.

Jože: Jaz mislim tudi, da se predsednik ne briga za policijsko uru, ker ima on sam do treh odprto. — Če bi pa on pomislil, da drugi morajo ravnati tako plačati davke kakor on, bi tudi njim kaj privoščil.

PLANINSKA DEKLETA.

Planinska dekleta s planinske gore, b'se rade ženile, se nimajo kje. Prav mnogo je starih, tud mlade so vmes, pa rade dobile moža bi zares. Če ga ne dobijo, naj h Čuku gredo, da on da besedo jim trdno svolo.

ČE KDO KOGA JAVNO OKLOFTA.

V nedeljo 14. junija ob 19. uri je na nekem gostilniškem vrtu v Mariboru neki »Ober« prav pošteno in pred vsemi ljudmi okloftal svojega »Pje« cola«. V neki kavarni pa klofta »Ober« z besedami svoje goste.

AMUNDSEN SE JE VRNIL.

Kakor je Čuk na palci že pisal, se je pred kratkem vrnil neki v Mariboru živeči Primorec s severa v Mariboru, ker mu je bilo tam premraz in ker je bila tako debela megla, da ni mogel iskati Amundsena. Vedel je pa tudi, da bo ta prišel za njim. Ker pa Amundsen ni prišel do tečaja, se bo ta Primorec podal po leti zopet na sever in bo skušal priti tja s svojim letalom, ktereга vedno v svojem žepu nosi do tečaja, da se bo prepričal če so tam ceste res tako gladke kakor led in če so ceste tudi tako prašne kakor v Mariboru.

CIRKUS KLUDSKÝ V MARIBORU.

Ta cirkus je privabil marsikoga k sebi. Že prvi dan je vse drvele proti cirkusu, staro in mlado, veliko in malo, ubogo in bogato. Še v cerkvi ne boš videl toliko ljudi, kolikor jih je bilo tu. Prva dva dni je bilo tako natlačeno, da so nekateri tožili, da jih od samega stiskanja kosti bolijo. Pa ne samo v Cirkusu, temveč tudi zunaj njega je vse mrgolelo, kakor na kakšnem mravljišču. Marsikateri si je o tej priliki pridobil svojo ljubico in marsikatera svojega ljubčka, ki so kmalu pozabili na cirkus in se odstranili čim dalje od njega, ker so imeli med seboj cirkus. Pri cirkusu je bilo pa tudi mnogo zaposlenih, tako notri, kakor tudi zunaj. Najbolj zaposleni so pa bili o tej priliki »žeparji«. Ne more se reči, da bi ti bili lenhi, kajti bili so vedno na delu in so delali neumorno z glavo, z rokami in nogami. Nekateri so celo trdili, da je »žeparska« služba nevarna, nevarna, ležna in zelo trudapolna. Seveda so bili tudi taki, ki so si napolnili svoje žepce in šli vesele volje v kakšno kavarano ali pa spat.

ELEKTRIČNI TOK V MARIBORU.

Električni tok v Mariboru se večkrat spunta. Tako se je spuntal tudi v nedeljo 14. junija okoli 21 ure. Kar naenkrat je bilo po vsem mestu, po vseh kavarnah in gostilnah vse temno. Po gostilnah so vsi ljubčki s svojimi ljubicami kar naenkrat vsi črni in niso poznali drug drugega, ker se sploh ni nič videlo. Začeli so božati ljubice svoje ljubčke, ali glej, kaj se je dogodilo v neki gostilni. Tri dekleta so segale po temi, da bi pobožale svoje ljubčke... kar naenkrat pa zakričijo i i i — kajti potipale so druge moške, ki so imeli brade in ker so pa dobro vedle, da njihovi ljubčki nimajo še brad, so se prestrašile in so začele po ženski navadi kričati.

OB NOVEM LETU.

Vratarica: »A tako, — brez novoletnega darila, — no, čakaj me, to ti nasteljem pomerančnih olupkov po stopnicah

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo **šivalnih strojev „Winselman-Titan“** in **„Anker“** ter dvokoles dobroznane znamke **„Atena“**. V zalogi imam nad **100** koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje **Titan** in **Anker**, kateri so za umetno vezenje in šivanje najpripravnější. V vezenju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Bianchi** dvokoles.

Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvostavno in najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporoča se stara in dobro znana trdka

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lastna mehanična delavnica in popravilnica via Duomo št. 11. Sprejema vsa popravila, katera se točno in po ceni izvršujejo.

Izšle so v samozaložbi „Narodne Knjigarne“ v Gorici otroške slikanice

Ah, kako lepo!

Stariši, čehočete svoje malčke razveseliti, kupite!

Sprejema se v popravilo punčke iz porcelana in celuloida, lasne zaponke, torbice, vsakovrstne stvari iz celuloida, gumija, ambra itd. Trgovina drobnjave in igrač **A. Fiegel**, via Carducci 9 Gorica.

Babica avtorizirana sprejema noseče. - Govori slovensko. **SLAVEC - TRST - Via Giulia 29**

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica
r. z. z. o. z.

v novopreurejenih prostorih
v **Ljubljani**
Mestni trg. šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 5%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-
vedi in brez odbitke.

Večje hranilne vloge z obrednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „Trgovski dom“

Telefon št. 50 — Brzojavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica **CENTRALA** Rezerva SHS
in rezerve: **LJUBLJANA** Din.
Din. 50,000.000 **10,000 000**

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

Velika zaloga drobnjave in igrač

A. FIEGEL

Via Carducci 9 - **GORICA** - Via Carducci 9

Velika izbira: Glavnikov, krlač, naramnic. Potrebščine za kadičce: tobačnice, doze, fajfe, i.t.d.

Posebnosti: Predmeti za darila: torbice, denarnice, kovčegi.

Velika izbira: Igrače za vrtove in kopališča, gumijevе žoge domačega in inozemskega prvovrstnega izdelka po izvirnih cenah.

Posebni oddelek: Velika izbira otroških oblek, perila, nogavic, rokavic, kravat, nosnih rut, itd.

SANDALI prvovrstne kvalitete po konkurenčnih cenah.

Trgovina z manufakturo
ŠKODNIK ANTON
Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nev sta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo 5krat
cefirja, okstorda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

ZANIMA VSE!

Ob priliki konca sezone se nadaljuje v manufaktorni trgovini

„AL RIBASSO“ v Gosposki ulici št. 5 - Gorica

IZREDNA PRODAJA

vsega blaga 30% do 50% popustom na nakupnih cenah.
Blago za moške in ženske obleke — Svila — Bombaževine — Perilo — Blago za mobilijo — Pogrinjala — Zavesa itd. itd. Ne zamenjajte trgovine s vsakdanjimi likvidacijami. Obiščite trgovino in primerjajte blago in cene z blagom in s cenami v drugih trgovinah.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - **GORICA** - Via Rastello 7

Domače žganje	Lir 10.50—11.50 liter.
Rum Jamaica 50%	12.50 literna steklenica.
Jajčna Krema maršala	12.50
Cognac	10.50 ^{7/10}
Jajčni ognac	15.50
Malaga vino	10.—
Cipro	8.—
Pissilo	6.50
Chianti	4.—, 4.25, 5.50 steklenica nevracunjena
Maršala, vermout, asli spumanle, spumanle moškaini.	
Najljnejši likerji, Fernet, Bitter, Sirupi.	

Zganjarna Trg Sv. Antona št. 7 — Gorica.